

Biển

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng anh muốn là bờ cát trắng
Bờ cát dài phẳng lặng
Soi ánh nắng pha lê

Bờ đẹp để cát vàng
- Thoai thoải hàng thông đứng
Như lặng lẽ mở màng
Suốt ngàn năm bên sóng...

Anh xin làm biển biếc
Hôn mãi cát vàng êm
Hôn thật khẽ thật êm
Hôn êm đềm mãi mãi

Đã hôn rồi hôn lại
Cho đến mãi muôn đời
Đến tan cả đất trời
Anh mới thôi dào dạt...

Cũng có khi ào ạt
Như nghiêng nát bờ em
Là lúc chiều yêu mến
Ngập bến của ngày đêm.

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng cũng xin làm bể biếc
Để hát mãi bên gành
Một tình chung không hết

Để những khi bọt tung trắng xoá
Và gió về bay toả nơi nơi

Như hôn mãi ngàn năm không thoả,
Bởi yêu bờ lắm lắm, em ơi!

Dại khờ

Người ta khổ vì thương không phải cách,
Yêu sai duyên và mến chẳng nhằm người,
Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi,
Người ta khổ vì xin không phải chỗ.

Đường êm quá ai đi mà nhớ ngó,
Đến khi hay gai nhọn đã vào xương,
Vi thả lòng không kim chế dây cương,
Người ta khổ vì lui không được nữa.

Những mắt cạn cũng cho rằng sâu chứa,
Những tim không mà tưởng tượng tràn đầy,
Muôn nghìn đời tìm có đổi sương mây,
Dấn thân mãi để kiếm trời dưới đất.

Người ta khổ vì cố chen ngõ chật,
Cửa đóng bưng nên càng quyết xông vào.
Rồi bị thương, người ta giữ gươm dao,
Không muốn chữa, không muốn lành thứ độc.

Hôn

Trời ơi, ôm lấy say sưa
Mặt khao khát mặt, lòng mơ ước lòng
Hôn em nước mắt chảy ròng;
Em ơi! Như ngọn đèn chong vẫn chờ.
Em hôn anh suốt một giờ
Anh hôn em mấy cho vù'ra lòng đau
Sao mà xa cách giữa nhau
Để cho tháng thắm ngày sầu thế em?

Chao ôi mãi mãi mất tìm
Thấy rồi sung sướng ta đem nhau về
Hôn em ngàn thuở chưa xuê
Ấp yêu da thịt, gắn kết tâm linh
Chiêm bao mà chẳng mơ màng
Rõ ràng chân thật như trong cuộc đời.

Hôn cái nhìn

Không phải anh hôn đôi mắt
Anh hôn cái nhìn của em
Mắt em một vùng mền yêu
Thất anh trong lưới êm đềm

Anh nhớ mãi một bến xe
Đến đó hai ta từ biệt
Em yên lặng - anh lắng nghe
Mắt em nghìn vạn tơ xe...

Từ hôm ấy đôi mắt em
Là ảnh cuối cùng anh giữ
Đi xa anh cứ nhớ hoài
Một trời mắt em tình tự

Xin em cho phép anh hôn
Cái hình em, gương tâm hồn
Cái nhìn em trong không gian
Trong hồn anh giữ chứa chan.

Mưa

Lâm râm mưa chuyện trên cành.
Thì thầm lá nói trong màn nước xe
Phòng anh nghe tiếng mưa đi,
Em xa - chẳng hiểu làm chi giờ này.

Khí đêm man mát qua tay,
Có mưa thưa nhẹ, thêm ngậy vị hè.
Ve im, lặng vắng tứ bề:
Em xa-mưa có bay về chốn em?

Hơn là nhắn cá gửi chim
Nhờ mưa đưa bức chăn êm tới người.
Thôi em nghỉ việc, khuya rồi.
Chăn mưa em đắp cùng trời - với anh

Phượng mười năm

Phượng trong sáng nảy hồng trên một cõi
Như muôn đàn cùng gảy dưới máy cao
Ánh sáng trùm trong không gian vôi vọi
Tác lòng hè kiêu diễm hoá li tao

Biển bướm đỏ rào rào trong gió mát
Lá non xanh như suối chảy trên trời
Phượng, phượng hồi, có sao mà man mác
Mỗi mùa hè run rẩy dưới triều môi

Xanh đã ngủ ở dưới trời yên tĩnh;
Đỏ còn ngân trong tiếng nói dịu dàng;
Ta mơ màng thấy gió đang sóng sánh,
Trống sân trường vắng vắng đánh - mười năm.

Mười năm phượng, phượng huy hoàng vẫn phượng
Áo trắng trong ngày tháng phát phơ soi
Ta cùng mình như cành cây riết quẩn
Vương lòng nhau ràng rịt biết bao đời

Phượng mười năm.... hiu hắt gió mười năm
Yêu mười năm.... nhớ muôn thuở.... mười năm.

Trăng

Trong vườn đêm ấy nhiều trăng quá
Ánh sáng tuôn đầy các lối đi
Tôi với người yêu qua nhẹ nhẹ...
Im lìm, không dám nói năng chi.

Bâng khuâng chân tiếc giậm lên vàng
Tôi sợ đường trăng tiếng dậy vang,
Ngỡ ngác hoa duyên còn núp lá
Và làm sai lối nhịp trăng đang.

Dịu dàng đàn những ánh tơ xanh,
Cho gió du dương điệu múa cànhr:
Cho gió đượm buồn, thổi náo động
Linh hồn yếu điệu của đêm thanh.

Chúng tôi lặng lẽ bước trong thơ,
Lạc giữa niềm êm chẳng bến bờ.
Trăng sáng, trăng xa, trăng rộng quá!
Hai người, nhưng chẳng bớt bơ vơ.

Tương tư chiều

Bữa nay lạnh, mặt trời đi ngủ sớm,
Anh nhớ em, em hỡi! Anh nhớ em.
Không gì buồn bằng những buổi chiều êm.
Mà ánh sáng đều hoà cùng bóng tối.
Gió lướt thướt kéo mình qua cỏ rói:
Vài miếng đêm u uất lẫn trong cành:
Mây theo chim về dãy núi xa xanh
Từng đoàn lớp nhịp nhàng và lặng lẽ
Không gian xám tưởng sắp tan thành lệ

Thôi hết rồi! Còn chi nữa đâu em!
Thôi hết rồi, gió gác với trăng thềm,
Vội sương lá rụng trên đầu gần gũi,
Thôi đã hết hờn ghen và giận dỗi,
(Được giận hờn nhau! Sung sướng bao nhiêu).
- Anh một mình, nghe tất cả buổi chiều
Vào chậm chậm ở trong hồn hiu quạnh.

Anh nhớ tiếng. Anh nhớ hình. Anh nhớ ảnh.
Anh nhớ em, anh nhớ lắm! Em ơi!
Anh nhớ anh của ngày tháng xa khơi
Nhớ đôi môi đang cười ở phương trời.
Nhớ đôi mắt đang nhìn anh đắm đắm.

Xa cách

Có một bạn em ngồi xa anh quá
Anh bảo em ngồi xích lại gần hơn,
Em xích gần hơn một chút anh hờn,
Em ngoan ngoãn xích gần hơn chút nữa.

Anh sắp giận, em mỉm cười, vội vã
Đến kề anh, và mơn trớn: "Em đây"
Anh vui liền, nhưng bỗng lại buồn ngay.
Vì anh nghĩ, thế vẫn còn xa lắm.

Đôi mắt của người yêu, ôi vực thăm!
Ôi trời xa, vừng trán của người yêu!
Ta thấy gì đâu sau sắc yêu kiều
Mà ta riết giữa đôi tay thất vọng.

Dầu tin tưởng: Chung một đời, một mộng,
Em là em; anh vẫn cứ là anh.
Có thể nào qua Vạn Lí trường thành
Của hai vũ trụ chứa đầy bí mật.

Thương nhớ cũ trôi theo ngày tháng mất,
Quá khứ anh, anh không nhắc cùng em.
- Linh hồn ta còn u ẩn hơn đêm,
Ta chưa thấu, nữa là ai thấu rõ.

Kiểm mãi, nghi hoài, hay ghen bóng gió,
Anh muốn vào dò xét giấc em mơ,
Nhưng anh giấu em những mộng không ngờ,
Cũng như em giấu những điều quá thực...

Hãy sát đôi đầu! Hãy kề đôi ngực!
Hãy trộn nhau đôi mái tóc ngắn dài!